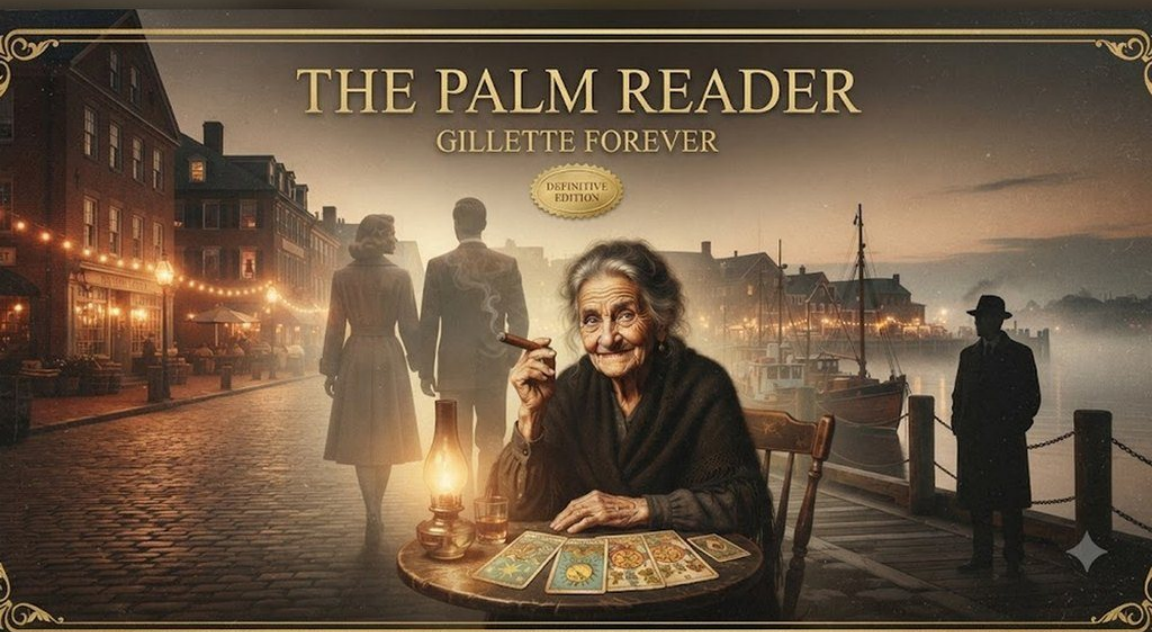


THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION



FALAVÊJA DESTAN A WALL STREET — DOMAHÎ II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

...

Min plana xwe çêkiribû ku vegerim Miamiyê.

Şeş meh.

Têra wext ku bêhna xwe vedim, spanyoliya xwe tûj bikim, û jinên kûbayî ji nêzîk ve lêkolîn bikim.

Ew her tim nêçîra min a hezkirî bûn.

Ez ketim supermarketekê, û qeder berî erebeya kirînê gihîşt.

Jinek li pêşiya min xuya bû.

Kûbayî.

Min ew di cih de nas kir.

Wê ez nas kirim.

Çend saniyeyan li min mêze kir.

Paşê got:

«Tu çi li vir dikî, bi Xwedê?»

«Kirîn dikim.»

«Na. Mebesta min li ser rûyê erdê ye. Ma divê tu niha ne li dogehê bûyayî?»

Min ji ber îngilîziya wê pesnê wê da.

Bêkêmasî.

Jinên herî baş her tim dikarin di heman demê de du kes bin:

şîrin dema ku agahiyê dixwazin,
bêrehm gava ku ew bi dest xistin.

Pîrsî ka ez çawa me.

Tenduristiya min çawa ye.

Ez çawa hîn sax im.

Jina min li ku ye.

Û, berî her tiştî:

«Te çawa kir ku tu ciwan bimînî û Şeytan bi xwe têk bibî?»

Min jê re got ku divê ez bigihîjim otobusekê.

Ew beş rast bû.

Min negot ber bi ku ve.

Min xatir xwest û wînda bûm.

Li malê, ez di cih de di xew re çûm.

Di xewnê de, min dît ku yek ji derenceyên mala min a li Îtalyayê
hildikişê.

Min ew nas dikir.

An jî belkî na.

Paşê ez pê hesiyam.

Ew bû.

Hindiyê Cincinnatiyê.

Yê bi nota dolarê îmzekirî.

Gihîşt derenceya dawî.

Ez hembêz kirim.

Bi wê aramiya brîtanî kenîya ku hin hindî ji brîtaniyan bi xwe çêtir
li xwe dikin. Paşê bi cidî li min nêrî.

«Frega, ji kerema xwe — serşok li ku ye?»

Ez bi tirs şiyar bûm.

Min li deriyê serşokê geriya.

Paşê fêw kir ku ez hîn di nav xewnê de me.

Ez zivirîm.

Kursiya sor tijî bû.

Dîsa ew.

Xeyaleta Bostonê.

Dikeniya.

«Min dizanî ku tu netirsiyayî. Tu mêrekî bi hêk î.»

Paşê destê xwe dirêjî yekî li kêleka xwe kir.

«Binêre min kî aniye.»

Jineke bejindirêj.

Zerîf.

Amerîkî.

Nêzîkî çil salî.

Rawestana rêveberekê.

Nêrîna kesekî ku belgeyên ku jiyana kesên din diqedînin îmze dike.

Destê xwe dirêj kir.

«Copyright Office. Washington D.C.»

Min serê xwe hejand.

«Çi bilindkirineke lanet. Tu çawa gihîştî vir?»

«E-nameyek ji te hat min.»

«Û paşê?»

«Min ew xwend.»

«Û paşê?»

«Dilê min tehemul nekir.»

Xeyalet bi qerqerî kenîya.
Ez nekenîyam.

«Bibore.»

«Ne hewce ye.»

«Na, bi cidî.»

«Na, bi cidî — ez jî.»

Rûnişt.
Li odeyê nêrî.
Li min nêrî.
Paşê got:

«Tu ew mêr î ku ez tevahiya jiyana xwe li bendê bûm.»

«Ji bo naskirina yekî, pergaleke tevlihev xuya dike.»

«Ya herî baş bû ku min dikarîbû bibînim.»

«Na. Bawer bike. Ya herî baş nebû.»

Ji bo kêliyêkê bêdeng ma.
Paşê min pirsî tenê ya ku girîng bû jê pirsî.

«Berî Copyright Office — tu li ku dixebitî?»

«Li şirketeke pirneteweyî ya Amerîkî. Deterjan.»

«Çawa bû?»

«Ji bo ku tu bigihîjî armancan, divê tu bimirî.»

«Ango?»

«Bi rastî. Wan qasî te dixebitînin heta ku tu biteqî.»

Ez bêdeng mam.

Paşê kenîyam.

«Bibore, delala min.»

«Ji bo çi?»

«Te pîvana şaş hilbijart.»

«Çawa?»

«Di jiyanê de, her tim — tenê û tenê — mesele şêwaz e.»

Min destê xwe dirêjî pencereyê kir.

Dinya hîn li derve bû.

Tevlihev.

Bi deng.

Tijî pirsgirêk.

«Ez guh didim her kesî.»

«Xeyaletan jî?»

«Bi taybetî wan.»

«Wê demê çima tu bi me re nayî?»

«Ji ber ku hîn tiştek min heye ku li vir li jêr biqedînim.»

Xeyaleta Bostonê serê xwe hejand.

Rêvebera çavên xwe xwar kirin.

Dilşikestî xuya dikir.

Ez rabûm.

Ber bi derî ve meşiyam.

Paşê zivirîm.

«Bi rastî —»

«Çi?»

«Tesadufen, ez jî di karê deterjanan de me.»

«Û?»

«Lê ez li bendê namînim ku kes bimire da ku bigihîjim armancên xwe.»

Xeyalet ji kenê qîriya.

Ew keniya — cara yekem.

Dema ku min çavên xwe dîsa vekirin, ez bi tenê bûm.

Kes di odeyê de nemabû.

Ne xeyalet.

Ne rêvebir.

Ne hindiyên ku li serşokê digerin.

Tenê kursiya sor.

Hîn li min dinêrî.

Wek ku jixwe dizanibû kî dê şeva din were.

Ferdinando